

ПАРАЛЕЛНАТА ПАРТИЯ В БСП -

Герговци за Европейско развитие на България (ГЕРБ)

Атанас СТОЙЧЕВ

През миналата седмица, след близо 45 дни карантина, във Венеция отново се завърнаха делфините, в Уелс – дивите кози, в Киев – Саакашвили, а в българските мейнстриймни медии – другарят Гергов, човекът в топ 5 у нас сред хората „с лично мнение“. Само за броени дни публичните интервюта на "социалистът на Гоце в официозите на властта" надхвърлиха търсенето и подгониха бройката на вирусолозите.

Гергов и герговци са особено социално-психологически тип представители на перестроечния бизнеселит у нас и в частност в БСП. Техният генезис е в епохата на късния социализъм. По правило те са втора или трета генерация партийно-номенклатурни потомци, отгледани в условията на снабдяването от бюфета на ОК на БКП. Длъжността им винаги е била да обслужват по първа ръка хора от времето на социалистическия стоков дефицит. И днес е така, само че в по-друг смисъл. Обикновено са тикани в своето кариерно и бизнес развитие, по родово-партийна линия. След десетоноемврийския преврат, на тези превърнали се за една нощ от комунисти в социалисти, от трудещи се в „свободни предприемачи“, им бе осигурено капитализирането на всички необходими връзки, контакти и ресурси. Обстоятелства позволиха на тази потомствена партийно-привилегирована каста да натрупа по време на прехода милиони, все в „полза на облекчаване положението на пролетариата“.

На стр. 2

ISSN 1310-8492

75 години от Победата над Фашизма

На стр. 4-5

СВЕЩЕНАТА ВОЙНА ЗА РОДИНАТА И ЖИВОТА

ПРОФ. Д-Р ЮРИЙ НИКИФОРОВ

Денят на победата е най-големият празник за Русия. Той е едновременно общодържавен празник, празник за всички хора и личен празник за всеки един човек. Във всяко семейство някой прадядо е воювал на фронта или е работил в тила за победата. За

Проф. д-р Юрий Никифоров е кандидат на историческите науки. Доцент в катедра „Съвременна руска история“ на Московския държавен педагогически университет; старши научен сътрудник в Центъра за история на войните и геополитика към Институт по световна история на Руската академия на науките; професор в Академията за военни науки; ръководител на научния отдел на Руското военноисторическо дружество. Научните му интереси са свързани с история и историография на Втората световна война и Великата отечествена война и история на международните отношения (1930-1940 г.).

гражданите на Русия това е денят на триумфа на нашите културни и цивилизационни ценности. Моралните качества на хората, солидарността, подвигът и безкористността, социалната организация, нивото на развитие на науката и индустрията – всичко това ни донесе победата над Германия през 1945 г.

Президентът на Руската федерация В. В. Путин, из-

казвайки се на срещата на върха на лидерите на ОНД през декември миналата година, струва ни се, даде изчерпателен отговор на обвиненията на европейските политици срещу СССР, че са съдействали на Хитлер за разпалването на Втората световна война. Речта на руския президент постави ясна разделителна линия – черното и бялото, истината и лъжата бяха на-

речени със собствените им имена.

Руският президент нарече „връх на цинизма“

резолюцията на Европейския парламент от 19 септември 2019 г.

„За значението на опазването на историческата памет за бъдещето на Европа“, в която за пореден път се декларира равна историческа отговорност на СССР и на хитлеристка Германия за трагедията във Втората световна война.

Разбира се, нито Европейският парламент, нито други властови структури нямат и не могат да имат монопол върху „правилното“ тълкуване на историята на Втората световна война.

На стр. 2

Иначе те са с имоти по цялото протежение на билото на Стара планина, и на север, и на юг, и от Черно море, до полите на Витоша! Така, по сполучливия израз на гениалния ни народописхолог Иван Хаджийски, те изповядват специфична еснафска диалектика за единство и борба на противоположностите – хем са с дебели порфейли, хем са в първата редица на първомайските манифестации, където носят портретите на Дядо Благоев и Учителя Гергов Кирков. В същото време от сърце и душа дълбоко презират обикновените социалисти, хората на базовата партийна дейност по малки градчета, селца и паланки. Не на последно място, характерно за менталната им структура, е че по големите християнски празници се черкуват в православните храмове; през деня се правят на русофили, а по заник слънце внасят светлина в масонската ложа по шотландски ритуал.

„Ами, аз съм в бизнеса ни през

цялото време! Аз съм частник от първия ден на демокрацията, от както ме уволниха СДС като доход на власт, съм в частния бизнес“, – изповядва пред Илияна Беновска произхода на многомилионното си богатство, другарят Гергов. По правило генезисът на първия милион е табуирана тема за гергоподобните у нас и е проява на лош вкус да се пита за него. Обикновено обясненията в такъв случай са в контекста на Рокфелеровото забогатяване, комуто тъкмо му потръпнал бизнеса и „бинго!“ – взела, че починала богатата му леля. Маркс казва по подобен повод, че по-скоро римокатолическата църква ще се откаже на 90% от догматиката си, отколкото да разкрие откъде са парите.

Описаният социално-психологически тип по необходимост се превръща в транспартиен и дори надпартиен, защото олигархията е с друга идейна доктрина, която извират от метаидеологията на парите. И няма противоречие ни в партийното му членство, ни в самодефинирането му като „лав“ и „десен“ олигарх. Това

ПАРАЛЕЛНАТА

Герговци за Европейско развитие

дори е задължително, за да бъде маскирано неговото автентично битие в обществото и, за да бъде създадена илюзия за идейно вътрешноклавно противоборство. Нещо повече, за целта, след приватизацията на материалните активи у нас, на тази каста бе необходимо присвоването на цели партии, постигането на тяхната феодализация, както и изграждане на партийни структури от клиентелистки тип. Не на последно място като потребност за тях, са и обслужващите меди. Така става ясно защо активът на пловдивската организация на БСП играе по музиката, поръчана от другарят Герго и защо Илияна Беновска и Ива Николова например, полагват удобно пред собственика на хотели, панаири и цумове, който в свободното си време го дава

социалистически лидер. Густо, майна, густо!
„В условията на прехода се роди и набра сила един октопод. Той е пробил във всички партии без изключение. Виждаме, че този октопод е безмилостен и работи като валак.
Няма партия, която да се е опасила. На върха на партиите, в това число и на БСП, трябва много да се внимава за хората, чийто бизнес е свързан с държавните поръчки и дейността на държавата. Тогава решенията не се взимат според интересите на партията, а според интересите на джоба. Това са хора, които са с властта – на маса, на стадионите, на лов“, – коментира по този повод през миналата седмица пред fakti.bg проф. Румен Гечев. И уточни че това не се отнася само до бизнесмена Гер-

СВЕЩЕНАТА ВОЙНА ЗА

идеология и се поставя знак за равенство между нацизма и комунизма. В същото време се предлага 23 август да бъде ден за възпоменание „жертвите на нацистките и кому-

ването и убийствата на евреите от нацистите. Следващата резолюция на Европейския парламент, в която денят 23 август беше обявен за паметна дата, напъл-

тическа репресия, изглежда че съдържанието на тази резолюция може отчасти да бъде съвместимо по отношение на конкретни престъпления през периода на сталинизма в Русия. Европейските парламентаристи обаче обявиха за „тоталитарни“ всички режими, съществували в Източна Европа в страните от „Източния

блок” и изразиха съжаление, че за разлика от престъпленията на нацизма, престъпленията на тоталитарните комунистически режими не са осъдени от международен съд.
През 2008 г. в Пражката декларация за европейската съвест и комунизма, отговорността за масовите престъпления вече не се вменява на режимите, а част от реабилитацията на жертвите на поли-

но произтича от съдържанието на Пражката декларация. Тук своеобразно нововъведение е тезата за „съветската окупация“ в страните от Източна и Централна Европа. Вследствие на това, темата за „съветската окупация“, вместо за освободението от фашизма и хитлеризма, и темата за „освобождението от окупацията“ (имайки предвид разпадането на Източния блок), станаха нещо обичайно за всякакви видове резолюции и изявления почти на всички нива.
По този начин се очерта една ясна тенденция: ако в даден начлен етап (тук можем

да си припомним американските документи от времето на Студената война), ставаше дума за осъждане на някой „тоталитарни“ престъпления, по-късно се заговори за престъпления на „комунизма“ – при това сред жертвите задължително се сочат народите от бившия СССР, като постепенно „престъпленията на комунистически режими“ се трансформираха в „престъпления на окупаторите“.
Ние добре разбираме, че основните „поръчители“ на информационната кампания за преразглеждане на историята на Втората световна война изобщо не са в Полша и в Украйна и дори не са в Брюксел. В същото време е очевидно, че най-арогантните и безцеремонни изказвания често се правят от представители на страните от бившия „социалистически лагер“ (Чехия, Полша), както и от бившите съветски републики – Прибалтийските, например. Защо? За това явление, освен съществуващата „външна поръчка“, има и вътрешнополитически причини. За тези държави Русия, като правоприменик на СССР на международната сцена, се превърна в

убоен обект за прехвърляне на собствената историческа отговорност
за идването на власт след войната на комунистите и близките до тях партии, за преписиите в следвоенния пе-

ПАРТИЯ В БСП...

на България (ГЕРБ)

Ива Николова от ПИК). И кого ли да изберем на нейно място?! Ами например другаря Кирил Добрев! Нищо, че на четири очи можем ние си го наричаме „негодник“, но по фейсбук постове трябва да го хвалим като „мъжкар“, като „достоеен наследник на баща си“, „потомствен член на партията“ и прочее предизборни масали и тути кванти за всепартийно ползване.
Мотивът: „Чакай, бе! Аз всекото мога да гледам в очите. Тя (Корнелия Нинова – б.а.) дали може да говори с мен за паралелна държава? Защото аз мога да разкажа много интересни неща. И съм ги казал на предпоследния пленум. Казах и: „Ти няма да говориш за паралелна държава, защото аз не съм си казал още думата и мога да кажа много неща!“, – лютите са на

председателката си пред Ива Николова от ПИК олигархът с червено сърце. И чак се припопява в типичния си народняшко-интелигентски стил на председател на окръжно АПК.
Може би може да разкаже много неща за паралелната държава водачът на паралелната партия в БСП, но не ги разказва. Защото е „тайна велика ест!“ И тя е скрита зад седем печата.
Стратегиата на герго-гербавата фракция в БСП не е трудна за разгадаване. Доколкото партийното лидерство има и структуроопределящо място в една партия, смяната на председателя Нинова неминуемо ще доведе и до снемане от дневния ред на партията задачата за борба с паралелната държава у нас, за нейното осветляване и изчегърване. Тази цел Нинова опове-

сти още в първите месеци след нейното избиране за лидер на БСП. Тогава това бе подминато със снизходителни усмивки, като небъдна, като утопична цел от неменяемите от незапомнени години вътрешнопартийни бонзи. Някои от тях вече си мислеха, че имат място и в кригата на „Позитано“ 20, ако все пак се окажат неподвластни на смъртта. Някои от тях дори вече си въраха, че сами са излези бронза за собственото си безсъртие. Системното наблягане от страна на Нинова за лустрация на взаимносвързаната и управляваща ни организирана престъпна група ги постави нашрек и това доведе до осъзнатата необходимост от системен, бесистемен, но главно барабанен огън по нея. И този огън не спира и до днес, защото муниции бол, а залогот е голям! Това означава, че всички компроматни средства са позволени – решетниковци

руменрадевци, техноимпекси, кагебета, путиновци и марсианци, и въобще цялото кралско войнство – всички на оръжие! Но както са казали мъдрите, един партиен водач се познава не само по неговите приятели и съюзници, а и по враговете на неговата кауза! Затова и изборът на председател на БСП е обременен със съдържание и отговорност далече надхвърлящи контурите на едно уставно мероприяtie. Той е натоварен със широки социални и национални очаквания, защото продължа-

ването на борбата за промяна на статуквото у нас не може да бъде отговорност само на един човек, на една отделна партия или на група, която си е сложила главата в торбата. Очистената не само по неговите приятели и съюзници, а и по враговете на неговата кауза! Затова и изборът на председател на БСП е обременен със съдържание и отговорност далече надхвърлящи контурите на едно уставно мероприяtie. Той е натоварен със широки социални и национални очаквания, защото продължа-

РОДИНАТА И ЖИВОТА

риод и т.н. Разговорът по тази тема е болезнен за „европейската съвест“ – много по-лесно е да се прехвърлят всички обвинения върху раменете на проловутите „окупатори“, т.е., на Съветски съюз и да се обяснят всички реални (или митични) престъпления на тоталитаризма, осъдени от Европейския парламент, с „ръката на Москва“. Според мен, този вариант на историческа политика се основава на първо място на неспособността да се поеме тежестта на гражданската отговорност за собственото минало. От руска гледна точка, подобен избор на политическите елити в постсъветските страни буди съжаление.

Същевременно, нещо друго предизвиква голяма тревога. Съдържанието и естеството на предубедената политическа на историята на Втората световна война в изявления на европейски политици и меди ни кара да мислим за про-сериозни последици за бъдещето на Европа. А именно: краен резултат от усилията за преразглеждане ролята на Съветския съюз във Втората световна война и за Победата над фашизма ще бъде (или в голяма степен вече е!) обезсмислянето на тази Победа в очите на милиони хора, станали обект на целенасочена

днес не може да бъде нито извинено, нито простено.
Оправдание за сътрудничеството означава да се забравят или омаловажи подвига

риод и т.н. Разговорът по тази тема е болезнен за „европейската съвест“ – много по-лесно е да се прехвърлят всички обвинения върху раменете на проловутите „окупатори“, т.е., на Съветски съюз и да се обяснят всички реални (или митични) престъпления на тоталитаризма, осъдени от Европейския парламент, с „ръката на Москва“. Според мен, този вариант на историческа политика се основава на първо място на неспособността да се поеме тежестта на гражданската отговорност за собственото минало. От руска гледна точка, подобен избор на политическите елити в постсъветските страни буди съжаление.
Същевременно, нещо друго предизвиква голяма тревога. Съдържанието и естеството на предубедената политическа на историята на Втората световна война в изявления на европейски политици и меди ни кара да мислим за про-сериозни последици за бъдещето на Европа. А именно: краен резултат от усилията за преразглеждане ролята на Съветския съюз във Втората световна война и за Победата над фашизма ще бъде (или в голяма степен вече е!) обезсмислянето на тази Победа в очите на милиони хора, станали обект на целенасочена

ни от Антихитлеристката коалиция, В ИМЕТО НА КАКВО народите от цял свят поне-соха огромни жертви, ЗАЩО бяха съдени на Нюрнбергския процес лидерите на Третия райх.
Нюрнбергският процес срещу най-големите военнопрестъпници даде окончателната оценка за Втората световна война, очерта рамката на допустимите интерпретации на нейната история. Въз основа на признанията на Нюрнбергския трибунал, като база за нашите оценки днес, трябва да се признае, че Хитлеристка Германия е била олицетворение на злото и сътрудничеството с нея – без значение под какви лозунги се е осъществявало –

днес не може да бъде нито извинено, нито простено.
Оправдание за сътрудничеството означава да се забравят или омаловажи подвига
на тези, които се бориха срещу фашизма в окупираните от Германия страни. Голямата коалиция от държави, чиито войски се бориха с Вермахта на бойните полета, бе подпомогната от десетки, стотици хиляди представители на различни държави и народи, намерили смелостта да се противопоставят на злото, заставайки на страната на силите на доброто. С оправданнието за сътрудничество с нацистите се плуе
Върху гробовете на тези, които са дали живота си за победата.
Много често обвиненията срещу Русия или руския пропит на историята са свързани с

упреци, че ние „дърпаме завивката към себе си“, и премълчаваме приноса на другите членки на Антихитлеристката коалиция, не искаме да признаем решаващия принос на САЩ във Втората световна война и други подобни.
Тези обвинения се чуват още от времето на Студената война. Невъзможно е да се съгласим с тях, тъй като, както в Съветския съюз, така и сега, в съвременна Русия, официалният дискурс за войната задължително включва международното антифашистко измерение.
Войната срещу блока на агресора е дело на всички страни от Антихитлеристката коалиция и в рамките на юбилейните мероприятия ние непременно всяка година с благодарност спомняме и почитаме паметта на воините от различни страни, които се сражаваха заедно с Червената армия на съветско-германския фронт: войниците от Войската на Полша, Чехословашкият корпус на Лудвиг Свобода, френската ескадрила Нормандия-Неман, българските, румънските и другите воители. Армиите на Великобритания и САЩ допринесоха за разгрома на Италия и Германия, особено след десанта в Нормандия през 1944 година.
Въпреки това, ние нямаме намерение да омаловажим или да изопачим решаващата роля на Съветския съюз и неговите въоръжени сили, за да угодим на западните ни „партньори“ – липсват каквито и да било исторически основания за това.
Една компетентно изграде-

на и добре обоснована система от становища за антихитлеристката коалиция и ролята на СССР, Великобритания и САЩ не може да се случи, без да се вземе под внимание и напълно да се разбере очевидно, че позицията на основните участници на фронта в антифашистката борба не беше еднаква.
СССР участва във Втората световна война като страна, в която нахлуват основните сили на противника. Отнасяше се до самото съществуване на страната и народа. Окупацията на значителна част от територията, загубата на населението, евакуацията на най-важните промишлени отрасли изискваха максимално усилие на всичките сили – в течение мимимум на три години от войната. Що се отнася до Англия,
реална опасност от нахлуването на Хитлер на Британските острови не е съществувала.
Съединените щати, неуязвими за атаките на врага, като цяло можеха да си позволят да определят темповете и мащабите на мобилизацията, необходими за победата. За американския бизнес (и икономиката като цяло) Втората световна война беше „добра война“, американските компании печелиха, доставяйки продукцията си на всички воюващи страни. Огромните военни поръчки извадиха американската икономика от Великата депресия, осигуриха ѝ устойчив растеж и през следвоенните години.
На стр. 9

Румен ВОДНИЧАРОВ

Паметниците от миналото, красиви и величествени или грозни и безсмислени са история, която се е състояла. Държави са изчезвали, империи са залязвали. Днешните гърци нямат много общо с древните гърци, но се гордеят с храма Партенон. Днешните италианци имат други зрелища, но треперят над Колозеума – обществена сграда построена специално за публично нарушаване на човешко право на живот.

Революциите и войните разпределят властта и собствеността. Когато те са кървави, новата власт или новите завоеватели, отричайки напълно старото, на чието място идват, започват да рушат, давайки воля на желанието си за мъст или налагайки своята религия, култура или безкултурие.

Неотдавна руският историк Евгени Спицин изказа една забележителна мисъл: „Кажми ми на кой човек издигаш паметник, за да ти кажа какво човек си ти“. И като примери дава не случайно появилите се паметници на Бандера, ген. Власов, Солженицин, Елцин и дори на Примаков (вместо тези на други вълнени министри на СССР като Молотов и Громико). Бих перифразирал Спицин с подобна фраза: „Кажми ми какви паметници искаш да разрушиш, за да ти кажа какво представляваш ти!“

Тази пролет очакваният пик на заразените с коронавируса в Русия по всичко личи, че ще съвпадне както с 75-та годишнина от победата на съветския народ в Отечествената война, така и с върха на русофобията и наглото пренаписване на историята на Втората световна война (ВСВ).

Може да се каже, че

софийските русофоби засега са „слаба ракия“.

Те вече 30 години мечтаят да бутнат паметника на Съветската армия. Аргументът им е, че най-високата му точка бил автоматът на съветския войник. Това че другите три фигури са на наши сънародници – българи и че паметника е дело на големи български творци като арх. Любомир Далчев, Иван Фунев, Васка Емануилова, изобщо не ги вълнува. Общонари периодично подновяват акциите си, датиращи още от времето на ранния Янчу-

НЕ ОСТАНА ДОБРО НЕНАКАЗАНО

лев и кметовете на т.нар. Асоциация на демократичните общини. Тъй като събаряне на чужда собственост е криминално престъпление, те предлагат все по-уникални начини да скрият от очите на софиянци и на гостите на София руския войник. Върх на глупостта разбира се беше идеята на кандидатата за кмет, Борис Бонев, да се покрие целия паметник с нещо като шатра-навигион, в който по-лобопитните да влизат (сигурно с билети) и да разглеждат монумента на армията пречупила гръбнака на фашизма. Пловдив си почина от смахнатите идеи на градоначалника Спас Гърневски, който

зици по бойните полета през миналия ХХ век. В днешно време, с придобитите си инстинкти, цяло поколение млади украинци и поляци изглежда са напълно загубени за славянска солидарност. Отричайки ролята на руския народ те стават „tabularasa“ (чиста дъска – бел.ред.) за историци-соросоиди, които продължават Студената война, пренаписвайки историята с изключителен цинизъм. Едните премахнаха паметника на маршал Жуков в Харков, на човека подписал на 9 май 1945 г. капитулацията на Германия във ВСВ. Другите отбелязаха годишнината от ос-

нален съвет отпраща по радиото молба за помощ към Съветската армия. Съветското командване обаче поставя условие враговете от Руската Освободителна Армия, съставени от съветски пленници преминали на немска служба, да не са на пътя им. На танковете на РОА Колев с собствения му град. Но защото още древните са казали, че неблагодарността е най-презрения грях, ще се опитаме накратко да му припомним заслугите на изтъкнатия военнопаметник.

В дните преди капитулацията на Германия, в района на Прага действа боеспособ-

нален съвет отпраща по радиото молба за помощ към Съветската армия.

Съветското командване обаче поставя условие враговете от Руската Освободителна Армия, съставени от съветски пленници преминали на немска служба, да не са на пътя им. На танковете на РОА Колев с собствения му град. Но защото още древните са казали, че неблагодарността е най-презрения грях, ще се опитаме накратко да му припомним заслугите на изтъкнатия военнопаметник.

Ударът на 1, 2 и 4-ти украински фронтоните, както и подразделенията на чехи, поляци и румънци, е неотразим. Безпримерен е и героизмът на войските на маршал Колев, които изминават 200 км, готвейки се за шурма на Берлин, за да могат да помогнат на въстаниците в Прага. Нещо повече, маршал Колев заповядва в последното сражение да не се използва тежко въоръжение. Така

Прага и нейните исторически паметници, са запазени от разрушаване, което е практика, без изключение, на отстъпващите германски войски.

На 9 май, гражданите на Прага възторжено посрещат войските на маршал Колев, на когото заради воинското великодушие е присъдено званието „Почетен гражданин на Прага.“

През 1980 г., по случай 35-та годишнина от освобождението на столицата на Чехословакия, е издигнат паметник на маршала, когото чешките антифашисти уважително наричали Иван Степанович. Но нали е казано, че не остава добро ненаказано! 40 години след построяване на паметника чешки политик, през главата на президента и без да се допита до гражданите, се решава на тази отвратителна постъпка.

Аргументът за събарянето вече не е оръжието, като на смешниците в София, защото маршалът държи в ръката си люляков букет, с който са го посрещали в онези паметни пролетни дни на 1945 г. Синът на посланика на Чехия в САЩ и настоящ кмет на Прага-6, измислил друто. След като вандалите, обливали няколко пъти фигурата на маршала с розова боя, и също както в София никой не ги наказва, пан Коларж обявява: „Ами генералът беше без маска. А всички са равни пред закона.“

Драмата започва на 5 май 1945 г., когато в Прага избухва народно въстание срещу немските окупатори. Организаторите обаче разчитат на помощта на дивизията на владислава ген. Сергей Буяненко (16 000 бойци) от РОА. На 6 май Чешкият национален съвет отправя молба за помощ към командването на РОА, което откликва и дивизията се присъединява към въстаниците, които разчитат, че американците ще превземат Прага. Янките обаче

отказват, спазвайки договореностите от Ялта сключени между тримата големи.

На 8 май, Чешкият нацио-

нален съвет отпраща по радиото молба за помощ към Съветската армия. Съветското командване обаче поставя условие враговете от Руската Освободителна Армия, съставени от съветски пленници преминали на немска служба, да не са на пътя им. На танковете на РОА Колев с собствения му град. Но защото още древните са казали, че неблагодарността е най-презрения грях, ще се опитаме накратко да му припомним заслугите на изтъкнатия военнопаметник.

В случая, книгата се явява в навечерието и на 75-та годишнина от победата.

Още в увода авторът започва с двете най-важни дати от нашата нова история – 3 март и 9 май.

„... Без 9 май, когато бе победена фашистка Германия от антифашистката коалиция и европейското антифашистко движение, Европа нямаше да бъде такава, какато я мечтаеха нейните велики мислители и творци. Нямаше да има Европейски съюз, с който европейските народи да свързват своите мечти за щастливо бъдеще...“

Ако не беше 9 май, европейската цивилизация щеше да се ръководи не от Брюксел и Страсбург, а може би от Берлин. Ако не беше 9 май и не се пишеше „Вставай, страна огромная“ и „Деня победы“ нямаше да се пее „Ода на радостта“ от Бетовен.“

В последните месеци на 1944 г. българските военновъздушни сили получават 350 бойни самолета от СССР. Сделката за закупуването им е уникална: извършена е във военное време от военни хора, ръководители, за кратък период. И най-важното – без нито един лев!

Ще посоча четирима от тях с най-активно участие.

КРИЛО ДО КРИЛО, СЪРЦЕ ДО СЪРЦЕ

КАК БЪЛГАРИЯ ЗАКУПИ 350 БОЙНИ САМОЛЕТА

Първите: генерал Захари Захариев – инициатор на сделката, зам.-началник на ВВС, който изготвя доклад и заявка.

Вторият – авиоинженер от ВВС генерал Август Кабакчиев. Тогава полковник, един от специалистите за преговори.

И най-важните – ръководителите на двете страни – министър-председателят на България о.з. Кимон Георгиев и министър-председателят на СССР генералисимус Йосиф Сталин.

За да стане ясно, че двамата военни специалисти имат необходимата подготовка от знания и опит за сделката, ще си позволим да посоча кратки биографични данни:

Генерал Захари Захариев – наричат го „Патриарх на авиациите“. За нас, младежите на 50-те години, на които предстоеше военната служба, той бе свършеният летец и военачалник.

Роден е на 06.02.1904 г. в с. Бесарабово. Гимназия завършва в Разград, а военновъздушно училище в Божурище. О 1925 г. до 1935 г. е военен летец. От края на 1931 г. е авиатор в Съветския съюз, където бързо достига нивото на най-добрите летци, по мнението на най-известния по онова време летец Валери Чкалов. Завършва военновъздушната академия „Жуковски“. Последователно е: инструктор в Тамбовското военновъздушно училище, командир на авиотряд и командир

Ген.-полковник Захари Захариев

Ген.-полковник Август Кабакчиев

на ескадрила от 1935 г.

Герой е от Испанската гражданска война, като доизвежда ежегодно хиляди летци, които да се сражават по фронтоните на СССР. И тази задача Захари Захариев успешно изпълнява до завръщането си в България.

В 1937 г. му е присвоено званието полковник и е назначен за началник на Тамбовското военно авиационно училище. „Герой на СССР“ и „Заслужил летец на СССР“. Депутат във Върховния съвет на Съветския съюз два мандата (8 години). Антифашист от световен мащаб.

В 1940 г. е издигнат на началник по бойната подготовка и началник на Учебните заведения на Съветския граждански флот със задача за една година да произведе 10 хиляди летци. Произвел – 12 хиляди!

Участва в борбата с фашистите още от първия ден на войната – 22 юни 1941 г. Съ-

ветското командване отказва молбата му да воюва на фронта. Отново му възлагат да произвежда ежегодно хиляди летци, които да се сражават по фронтоните на СССР. И тази задача Захари Захариев успешно изпълнява до завръщането си в България.

Генерал Август Кабакчиев – известен е като главен инженер на Военновъздушните сили.

Роден е в 1914 г. Пристига в СССР на 13-годишна възраст през 1927 г. Учи в Рабфак, но го влече авиацията. В нея започва като механик по самолетите.

Завършва Инженерно икономически институт, а през 1939 г. и Военновъздушна академия „Жуковски“. Започва работа като авиоинженер в авиоремонтна база. По-късно е военен представител в завод за производство на самолети.

След първия ден на войната е доброволец на фронта. През следващата година е инженер по полетния ремонт на самолети на дивизия. В 1943 г. е заместник-командир на ИАС на полк. Награден е с орден „Червено знаме“. Произведен в звание подполковник като много добър авиоинженер.

В началото на м. октомври 1944 г. Захариев и Кабакчиев се завръщат в България. Захариев е назначен за зам.-началник на ВВС, а Кабакчиев за главен инженер.

Първата работа на зам.-началника З. Захариев е да направи преглед на състоянието на самолетите. Ето неговата констатация:

„Българската авиация разполагаше с около 500 самолета, от които може би 65% бяха неизправни, остарели и износени. Само изтребителите „Месеримид-109“, иурмовите „Ю-87“ и някои бомбардировачи „Д-17“, макар и не съвременни, можеха да изпълняват бойни задачи. Останалите самолети бяха от най-различни конструкции – около 65 типа, което придаваше на българската авиация не военен, а почти музееен характер.“

На базата на това състояние Захариев идва до извода, че трябва да се закупят 350 нови самолета от ССР, за да може нашата авиация да участва активно във военните действия до края на войната. Представя доклада и заявката по надлежния ред на: началник на ВВС ген.-майор Ганчо Манчев, министър на войната Дамян Велчев и на министър-председателя Кимон Георгиев, който сформира делегация за Съветския съюз. В нея за съветник е включен инженер подполковник А. Кабакчиев.

На стр. 6

„Благодарност“ към маршал Иван Колев.

имаше идея да превърне паметника на Альоша в бутилка кока-кола, сега глупостта на тази нови негови последователи.

Както можеше да се очаква първенци в надигналата се русофобия във връзка с годишнината от Победата на 9 май 1945 г., са Украйна и Полша. Жалкото е, че и двете страни са славянски и са дали огромни жертви по време на хитлеристката окупация във ВСВ. А страшното е, както твърди руският специалист по мозъка проф. Сергей Савелиев, че придобитите инстинкти, чрез пропагандата и особено в учебниците през годините на прехода,

започват да определят победенето на цели поколения

и те трудно могат да бъдат променени с демократични процедури. Най-ярките примери са германската и съветската младеж, изнесли великата битка всяка от своите по-

вождаването на зловещия концлагер Освиенцим, който е на територията на Полша, без да покаят представител на руската армия, освободила концлагеристите.

След Освобождението от турско робство, което според русофобите си било само руска имперска политика, софиянци, насъбрали достатъчно ненавист към петстотин годишно робство, използвали за повод гръмотевични бури и след някой от тях броят на минаретата в града намалявал. Обяснението било, че причината са паднали върху тях мълнии. Тази балканска хитрост от времето, когато договори за съхраняване на паметници на културата не са били сключвани, с неподобна наглост е приложена от кмета на 6-ти район в Прага Онджей Коларж. Той използвал обявеното извънредно положение заради психозата с коронавируса, което забранява събиране на повече от трима граждани и разпоредил демонтирането

на 900-хилядната групировка на армията „Център“ под командването на фелдмаршал Фердинанд Шьорнер. На 1 май Сталин заповядва на 1, 2 и 4-ти Украински фронтоните провеждането на настъпателната Пражка операция, която е подготвена за една седмица.

Драмата започва на 5 май 1945 г., когато в Прага избухва народно въстание срещу немските окупатори. Организаторите обаче разчитат на помощта на дивизията на владислава ген. Сергей Буяненко (16 000 бойци) от РОА. На 6 май Чешкият национален съвет отправя молба за помощ към командването на РОА, което откликва и дивизията се присъединява към въстаниците, които разчитат, че американците ще превземат Прага. Янките обаче

отказват, спазвайки договореностите от Ялта сключени между тримата големи.

На 8 май, Чешкият нацио-

НЕ ОСТАНА ДОБРО НЕНАКАЗАНО

Дебелашка шега, която едва ли ще го оневини пред Следствения комитет на Руската федерация, възбудила наказателно дело срещу него по чл. 3 от НК на РФ „За оскверняване на символите на воинската слава на Русия, извършени публично“. Впрочем, само преди дни пан Онджей Коларж си осигури своите нови „5 минути слава“. Той обяви, че е поставен под закрилата на съответните служби в Чехия, заради пристигането на руски агент, който имал задачата да го отрови с мощната отрова рицин. Дмитрий Песков, говорител на президента Путин, обаче нарече обвинението „фейк“ и го определи като „порежданата скалъпена история“.

Но и това не е всичко. В настъпилата параноя г-н Коларж не е сам. Оказа се, че и на кмета

дани служители на социалистическата държава, а най-често и на самата комунистическа партия. Внуците, в по-голямата си част, не реагират гневно на оскверняването на паметта на дедите си и предпочитат банковите среди и специфичния шум на зелените банкноти. Ако в България си имаме Янчулев, Бакърджиев, Гърневски и опозорилите се Борис Бонев, в Чехия – соросоидът и активист на дясната партия ТОВ Онджей Коларж, за поляците да не говорим, очевидно е, че без съветни мерки няма как да се мине.

Вижда се, че всичко е скроено според мерките и мащабите на истерията по случая Скрипал и Паликовски. Щедро платената и насърчавана епидемия от русофобия изглежда е заразила внуците на някогашните борци срещу фашизма и явно няма да престане. Политическото пространство в Източна Европа е заето от нови хора, родителите на които преди промените, са били лоялни и дори пре-

дани служители на социалистическата държава, а най-често и на самата комунистическа партия. Внуците, в по-голямата си част, не реагират гневно на оскверняването на паметта на дедите си и предпочитат банковите среди и специфичния шум на зелените банкноти. Ако в България си имаме Янчулев, Бакърджиев, Гърневски и опозорилите се Борис Бонев, в Чехия – соросоидът и активист на дясната партия ТОВ Онджей Коларж, за поляците да не говорим, очевидно е, че без съветни мерки няма как да се мине.

Надиганият се фашизъм трябва да бъде спрян.

Още в 1987 г. поляците, при мълчалното одобрение на перестроечна Москва, премахнаха паметника на мар-

шал Колев в Краков, и го преместиха в родната му област, гр. Киров (Русия). Тогава този „успех“ отключи изглежда опасната тенденция за безнаказаност. И ако някога думите „неблагодарни хора“, изречени от прославения маршал Рокосовски при напускането му на Полша, след като е бил там министър на отбраната в продължение на 10 години, бяха били взети като предупреждение, може би сега нямаше да се обръщат в своите братски могили онези 600 000 съветски войници, положили кости за полското освобождение.

Има и нещо, което младите не знаят. Холокостът през ВСВ отнема живота на 6 млн евреи в Европа, но една значителна част, над 1 милион, са унищожени не от фашистите, а от

самите поляци. За първенство в този стандартен антисемитизъм спорят и естонците, както и кръселите „патриоти“ на Порошенко, вдъхновени наследници на „демократа“ Степан Бандера.

През юни 1941 г. 1/3 от въоръжените на Вермахта, е произведено в Чехия. Така че и тук, както и на много места в Европа, има остатъци от идейното наследство на синеоките рицари, които ще продължават да „оправдават фашизма“, за сметка на руските хора, без да признават собствената си вина.

Чест прави на президента на Чешката република Милош Земан, че взе страна в разразил се скандал. Той заяви: „Маршал Колев е заслужил място си в Прага. Тези, които събарят скулптурата на човека освободил не само Прага, но и Освиенцим, не са постигнали нищо през живота си. Тези, които се сражават с паметници, са страхливици“.

Изключително явление е уникалното съвпадение на прогнозираните събития и факти в сценария на Фондация "Рокфелер" от 2010 г. с тяхното реално случване през 2020 г., каквато е пандемията Covid-19. Въпреки това, Джуидит Родин – президент на Фондацията е уволнена през 2017 г., а Питър Шварц през 2013 г., след 40-годишна изключително плодотворна кариера, е принуден да закрие неправителствената си организация "Глобална Бизнес Мрежа". Би трябвало нещо сериозно да се е случило с реализацията и крайната оценка за сценариите, за да се стигне до този тежък финал!

За да си отговорим на този въпрос трябва да се върнем към програмната книжка "Сценарии за бъдещето на технологиите и международното развитие" (*Scenarios for the Future of Technology and International Development*), където са разработени

четирите сценария за бъдещето развитие на човечеството:

първият е назван "Пълно блокиране!" (*„Lock Step“*) – той представя свят, в който отделните държави осъществяват строг контрол на своите тери-

тори, подтикат гражданското общество и не са в състояние да решават глобални въпроси;

вторият е: "Умните заедно!" (*„Clever Together“*) – представен е глобализиран свят, в който се реализират координирани и успешни стратегии за решаване на краткосрочни и глобални задачи;

третият е: "Атака с взлом!" (*„Hack Attack“*) – представен е свят със слаба икономика и със слабо държавно управление, в който главна роля играят престъпните групировки и притежателите на ноу-хау в киберпространството;

четвъртият е: "Умно сметище" (*„Smart Scramble“*) – представен е икономически депресиран свят, в който индивидите и социалните групи се развиват обособено, решавайки импровизирано купичката си житейски проблеми.

Георги ВАЦОВ

От началото на 2009 г. държавен секретар на САЩ е Хилари Клинтън, а президент е

демократата Барак Обама. В Русия президент е демократа Дмитрий Медведев. Глобалистите-демократи, либералите и социалистите от евроатлантическото пространство, "глобалната държава" и прочее апокалиптично на концепцията "Третия път" на Бил Клинтън,

се обединяват около сценария за решителното настъпление на глобализацията по всички направления.

Технологиите вече са от решаващо значение за темпа и прогреса на развитието. На филантропията се възлага уникална и много важна роля в този процес чрез фокусирането на техните усилия, капитал и внимание върху връзката на технологиите с международната общност, като по този начин те ще променят не само живота, но и самият контекст в обществото. На филантропите-олигарси се поръчва идеологическото и финансовото обезпечаване на проектите, а американската администрация се заема с политическото и силово осигуряване на при-

ежите за изпълнение сценарии. След смъртоносната епидемия от птичи грип през 2009 г., авторите на сценариите, вероятно са стигнали до извода, че подобно изпитание може да бъде мобилизиращ и генериращ подтик за населението само да се откаже от редица лични свободи и права в името на общата борба с голяма опасност. През 2012 г. администрацията на Обама прави опит да реализира сценария "Пълно затваряне" чрез епидемията "Ебола", но мащаб на разпространението на вируса не съответства на заложените условия и критерии, поради което авторите и организаторите преминават към реализацията на паралелния сценарий "Умните заедно", в който акцент се поставя на екологията – обединяването на средната класа и правителствата за борба с глобалното изменение на климата. Постигнат е реален успех – подписано е Парижкото споразумение относно изменението на климата

ЗАД СЦЕНАРИЯ НА

Глобализацията прегу „атака с взлом“, „умно сметище“ и към „град на хълма“

г. да се подпише Международно споразумение за депониране на въглеродните емисии, което така и не се осъществено. В областта на търговията са подписани Транс-Тихоокеанското партньорство (TPP), Споразумение за свободна търговия между ЕС и САЩ (TTIP) и Спориазумение за търговия и услуги (TISA). В политическо отношение администрацията на Обама, реализирайки сценария, организира "арабската пролет" от Тунис до Египет, създаде ИДИЛ в Ирак и Сирия и постигна рязко противопоставяне между Украйна на Русия чрез киевския Майдан.

След провалите с Асандж и Сноудън и изпуснатата възможността страните по света и техните ръководители да бъдат поставени под пълния контрол на "Big brother", понетата възможността изглеждаше на сценариите е било явно отложено, а организаторите Родин и Шварц са уволнени.

Според хипотезата в втория сценарий "Умните са за-

себотрицанието на нашите предци: най-напред пред братиелите на небето – летците и след това на всички останали воювали във Втората световна война.

Днес, от висотата на своя жизнен опит и вяра, искам да пожелая на поколенията след нас: да живеят и творят само в мир! Никога да не се срещат с войната, най-жестокото социално зло. В същия момент искам да напомня, че мирът трябва да се защитава. Да се работи постоянно за него, защото войната има склонност да се появява внезапно. В тази връзка е хубаво да не се забравя и предупреждението на чешкия антифашист (обесен от немските фашисти) Юлиус Фучек: „Хора, бъдете!“

С последното изречение изказвам още веднъж сърдечна благодарност на о.з. полковник Иван Петков. Поредната му книга ме развълнува и даде кураж да споделя тези свои мисли. Изложих ги както ги чувствам. Не всичко съм преживял, много от фактите съм прочел и запомнил, но нали истинската история това е колективната памет на народа.

Бургас, април 2020 г.
инж. Филип Стоянов
о.з. ст.-лейтенант,
командир на рота

КРИЛО ДО КРИЛО, СЪРЦЕ ДО СЪРЦЕ

Най-добрите съветски военни самолети от Втората световна война

Драги читатели, написах всичко това, не само затрогнат от книгата на о.з. полк. Иван Дмитриев. Написах го като тема за „размисъл“ за войната и мира. За победата, която ни осигури най-продължителния мир от новата ни история. До този момент най-дългият мир в новата българска история е бил 27 години, а най-късият – 2 месеца.

Ето и обяснението за благополучието: Поколенията преди нашето, се грижеха за децата като за бъдещето на нацията и държавата. Те воюваха и понасяха ударите на войната върху себе си. Бореха се с надеждата за

В деня на Победата ние, децата, се радвахме заедно с по-възрастните. Всички заживяхме с надежди, с много мечти! Първата и най-важната бе да живеем в мир!

И тази мечта се сбъдна за цели 75 години!

Ние, децата на войната израснахме, работихме и пенсионерските си години прекарахме спокойно и в мир. А какво по-хубаво от това!

Ето защо аз, и по-голямата част от моето поколение, се прекланяме пред героизма и

себотрицанието на нашите предци: най-напред пред братиелите на небето – летците и след това на всички останали воювали във Втората световна война.

Днес, от висотата на своя жизнен опит и вяра, искам да пожелая на поколенията след нас: да живеят и творят само в мир! Никога да не се срещат с войната, най-жестокото социално зло. В същия момент искам да напомня, че мирът трябва да се защитава. Да се работи постоянно за него, защото войната има склонност да се появява внезапно. В тази връзка е хубаво да не се забравя и предупреждението на чешкия антифашист (обесен от немските фашисти) Юлиус Фучек: „Хора, бъдете!“

С последното изречение изказвам още веднъж сърдечна благодарност на о.з. полковник Иван Петков. Поредната му книга ме развълнува и даде кураж да споделя тези свои мисли. Изложих ги както ги чувствам. Не всичко съм преживял, много от фактите съм прочел и запомнил, но нали истинската история това е колективната памет на народа.

Бургас, април 2020 г.
инж. Филип Стоянов
о.з. ст.-лейтенант,
командир на рота

ПАНДЕМИЯТА КОВИД-19

едно", Китай ще бъде признат за флагман на глобалното развитие и технологиите заради внедрената "Система на социалните рейтинги", която следва да бъде призната от международната общност за образцова и достойна за подражание. Но когато тя се разпространи по целия свят, "неочаквано" ще се окаже, че "цифровият концлагер" има сериозен страничен дефект – разрастване на международната киберпрестъпност.

Това ще е прехода към третия сценарий – "Атака с взлом", който предполага постепенно ерозирание на най-големия съвременен конкурент на САЩ – Китай чрез създаване на вътрешно-политически проблеми в Хонконг, в Уйгурския национален окръг, атаки по отношения спазването на правата на човека, напрежение и териториални спорове със съседите и, преди всичко, стимулиране на киберпрестъпност и разпространение на фалшифицирани стоки. Целта на глобалистите е Китай да се затвори към външния свят и да се съсредоточи върху справянето с възникналото социално неравенство.

Четвъртият сценарий "Умно сметище", който е предвиден като заключителен практически завършва формирането на Новия световен ред с обособяване на две планетарни общности – "Глобалният град" и "Глобалното село".

Според сценария "Глобалният град" се състои от няколкокостотин мегаполиса, преимуществено в западното полукълбо (по подобие на сега възникващото обединение на агломерации от източното и западно крайбрежие на САЩ), свързани помежду си с първотични комуникации, които ще преминават през заобикалящите гигантски територии ("Глобалното село") на хаоса и изостаналостта.

"Селото" ще обслужва "Града" и ще бъде източник на всякакъв вид ресурси, като "реда" в него ще се поддържа в съответствие с концепцията за "управление чрез хаос".

Представените още през 2010 г. от Фондация "Рокфелер" четири сценария, които силно се различават помежду си, хвърлят обилна светлина върху перспективите и възможните проблеми в развитието на човешката цивилизация вследствие на невероятните завоевания на четвъртата индустриална революция. Това, което прави днес с народите Covid-19 = "Пълно блоки-

ране" е сценарий, папагалски изглеждаван от местните "наполеоновци", напомнящ ни, че в света все още има много ръководители на държави, политически лидери, финансови акули и филантропи-олигарси (Б. Гейтс, Дж. Сорос, О. Дерипаска и пр., в т.ч. и българските им аналози), които вече не са алчни и ненаситни за максимални печалби от производство и търговия със стоки и

услуги, както пишеше Маркс, а чрез налагането на глобализацията се опитват да създадат модел на човешко общество – "Град на хълма", в който устойчиво и завинаги да си гарантират водещо положение в света, в националните и регионални образования и да "бетонират" колосалното си

лично влияние върху глобалните процеси.

В последното си ежегодно послание към Конгреса, произнесено на 24 януари 2000 г., отявленият и безскрупулен глобализатор Бил Клинтън обяви, че процесът на глобализация съответства на националните интереси на САЩ, с други думи казано, САЩ национализират останалия свят! Ни повече, ни по-малко! Ал Гор като следващ президент следваше окончателно да глобализира света, под знамето на борбата срещу климатични промени. Обама да привлече цветнокожите, сексуалните и етнически малцинства, а Хилари, като президент, триумфално да завърши процеса! Да, ама не!

На изборите победи републиканецът Джордж Буш-младши, който след атентата в Ню Йорк през септември 2001 г., в посланието си до Конгреса заяви: "Отиде си времето, когато държавите претостъпваха суверенитета си на наднационалните структури, дойде времето, когато трябва да си го върнем!". Това бе първият удар

върху глобализацията.

Вторият бе в Доха, Катар, през 2001 г., когато болшинството държави, участващи в конференцията на СТО не приеха изменения в Устава на организацията, установяващи единни глобални критерии на СТО към всички членове по въпросите на продоволствената безопасност, енергийните тарифи и инвестициите при създаването на крупни национални секто-

ри в производството. Третият удар бе световната финансова криза 2008-2010 г., когато водещите развити държави, спасявайки частните корпорации и банки, осъществиха огромно държавно вмешателство в икономиката и банковото дело, забравиха неолбералната мантра за "весиличието на пазара". И този мит рухна!

Четвъртият удар по еднополусната глобализация бе подготвен с речта на Владимир Путин на Мюнхенската конференция по безопасност през 2007 г. Американската "глобална държава", използвайки психически обременения Саакашвили, го тласна към военна авантюра – нападения и убийство на изпратените от ООН руските миротворци на границата между Южна Осетия и Грузия. Руската армия се намеси, стигайки на 60 км от столицата Тбилиси, а като резултат бяха създадени и признати от РФ две нови държави- Абхазия и Южна Осетия.

Петият решителен удар по глобализацията бе нанесен по време на президентството на Барак Обама. Активността на Хилари Клинтън по целия свят за силово налагане на Новия световен ред с единствен планетарен център на управление и ръководство доведе до изпълнението на

многостранния план за крайно противопоставяне

между РФ и Украйна.

След метежа срещу законния президент Янукович, развитието на света в глобализационната "мрежа", – излизайки от Парижкия договор по климата, от договорите TPP, TTIP и TISA, спиране финансирането на СЗО, атакуване ООН и WTO.

Тръмп обяви "война" на "Вашингтонското бламо" и "Дълбоката държава",

непрекъснато атакува американските информационни гиганти, наричайки ги "фабрики за фейк-нос". Изпълнявайки девиза си "Да направим Америка отново велика!", 45-я президент на САЩ възприе протекционизма в икономиката като главен двигател на процеса за възвръщане американското производство на стоки и услуги в Съединените щати.

Седмият, по същество, финален акорд върху рухването на глобалистката мечта за еднолично господство на "избраните" сложи пандемията Covid-19. Планирана като сценарий за начало на крайната фаза, това планетарно бедствие оголи по безпрецедентен начин истината за коварните планове на "избраните и изключителните". И, както пише Антон Чехов: "Ако в началото на пиесата пушката виса на стената, то в края тя задължително ще гръмне!", в нашия случай със сценарно заложената пандемия и "Пълното затваряне" на света, на практика, след десет години, в най-неподходящия момент за авторите, "бомбата-пандемия" избухна, окончателно погребвайки бленувания Нов световен ред.

За нас, българите, вероятно, най-важното е да осъзнаем, че изминалите тридесет години български демократичен преход

нанесоха смъртоносни поражения на традиционните ни духовни ценности и вяра,

на националната ни идентичност и народопсихология, превръщайки поколения българи в първосигнални потребители на материални "фетиши", в безчувствени регистратори на човешката болка, загубили вроденото си чувство на състрадание и съпричастност към слабите. Етичката система на неолберализма пазарен капитализъм във вариант "Глобален, еднополюсен световен ред", се базира на първосигнална човешки инстинкт за оцеляване, където силния "изяжда" слабия, което те наричат конкуренция!

На стр. 8

Когато невидимата „газ“, наречена COVID-19 или SARS COV-2, зарази над 2,5 млн. души по света и отне живота на повече от 170 000 човека, от които 90 000 в Европа и над 50 000 в САЩ, от всевъзможни посоки се посипаха оптимистични, но изцяло фалшиви новини за открити и тествани ваксини и лекарства срещу „китайския“ коронавирус. Сред хора на розовите прогнози за бързо ликвидиране на епидемията, никак незабелязано остана твърдението на основателя на „Майкрософт“ Бил Гейтс, че ваксина срещу това зло може да има най-рано след пет години.

Петко ПЕТКОВ

както жителите на Хиросима и Нагасаки при американските атомни бомбардировки на 6-ти и 9-ти август 1945 г. Защото тогава и да е имало коронавируси, трябва да са били унищожени от светлинната и ударната вълни, проникващата радиация и радиоактивното заразяване. Естествено, заедно с хората, в които са се били загъпнали неефикасен. („Джумхуриет“, 24.04.2020). Но, когато само за едно денонощие в САЩ умряха от коронавирус 2342 души, се намеси „доктор“ Доналд Тръмп. На брифинг в Белия дом той посъветва лекарите да облъчват болните със силна светлина, включително ултравиолетови лъчи, и да ги инжектират с дезинфектант, който убивал вируса за една минута. Изпаднали в ужас от поредния президентски гаф, от Белия дом предупредиха американците в никакъв случай да не изпробват неговата рецепта в домашни условия. Въпреки това над 100 души са изпробвали „новаторския“ метод; глупаци има в изобилие, включително в Америка! Добре че Тръмп не предложи болните да се „лекуват“,

Междувременно, САЩ решиха да поискат международно разследване за произхода на новия тип коронавирус, разчитайки по този начин да оправдаят намерението си да обявят фалит по дълга си към Китай, който е изкупил американски ценни книжа за около 1,5 трилиона долара. С такива трикове може да се опитат да изчистят и останалата част от близо 20 трилионния си държавен дълг. Още повече, че редица медицински светила предупреждават за втора вълна и втори пик на епидемията от COVID-19. Английският „Файненшъл таймс“, цитиран от вестник „Сега“ (23.04.2020),

„СТАДОТО“ ОТИВА

съобщил, че в Китай вече е възникнало ново епидемиологично огнище. Този път в град Харбин, столицата на североизточната китайска провинция Хъйлундзян, където вирусът – според китайските власти, е бил пренесен от китайска студент-

както в световен мащаб, така и в рамките на отделните страни. Включително в България, където в продължение на няколко последователни дни броят на новозаразените за едно денонощие нарастваше с по 49 до 90 души, а на 29 април броят

ка, завърнала се от САЩ. Тя успяла да зарази 40 души!

Впрочем, броят на потвърдените случаи на заразяване с коронавирус и на починалите от него продължава да расте,

на починалите от коронавирус достигна 61! Психологическата граница от 1000 заразени беше бързо преминала, като на 29 април те вече бяха 1437 при 243 излекувани. Застрашител-

но нарасна и броят на заразените медици (на 155 души), които съставляват 11% от всички заразени. На 1 май сутринта националният оперативен щаб обяви, че доказаните случаи на заразяване с коронавирус са нараснали за едно денонощие с 53 и са станали 1559, от които 170 медици. Броят на починалите е достигнал 66, а този на излекуваните 296 при 317 лекувани се в болниците. От тях 40 са в интензивните отделения. В тази атмосфера от министерството на здравеопазването и дори от националния оперативен щаб прозвучаха обвинения към заразените медици в небрежност и игнориране на санитарните норми. Някои от тях, видите ли, работели на три места и не само се заразявали в непроверена епидемиологична среда, но пренасяли и коронавируса! Те ли са виновни за нересформирания и недофинансирана система на здравеопазване, която не им позволява да живеят с една заплата? Те ли превърнаха болниците в търговски дружества, едва оцеляващи в санката на никнещите като гъби частни болници? Стигна се до там, че във Видин обявиха лекарите и медицинските сестри от областната болница за разпространители на заразата в областта. Този опасен рецидив може да се прояви и в други областни и общински болници, така че „стадото“ да остане не само без „стаген имунитет“, а и без пастири и лекари. А уж в началото на

КЪМ НЕБЕТО!

епидемията аплодираха медиците от балконите на жилищните блокове. И това бе превърнато в мода, заимствана от италианците.

Гражданите, които са принудени да скучаят в самоизолация и оплакват своята участ, задето не могат да се шият навън и да посещават фризьорските салони, парковете и ресторантите. Но нима е по-лесен животът на тези, които стоят на предната линия – лекарите, сестрите, санитарите и полиците, които ежедневно рискуват да се заразят или вече са се заразили масово с коронавирус? И, които не винаги ще успяват да се измъкнат от този губителен капан. Не са те хората, които първо допуснаха софиянци да разнасят заразата из провинцията, а след това решиха да затворят подстъпите към столицата, предизвиквайки километрични опашки от автомобили. Да не говорим за среднощните брифинги на властите, целящи уж да парират

слухове за радиоактивно заразяване откъм АЕЦ „Чернобил“, но постигащи съвсем обратния ефект – засилване на несигурността и паниката в обществото. Или за „туровете за оваци“ на Бойко Борисов, обикалящи страната като шопър на джип, за да „се срещне с народа“ практически без маска, докато на други е забранено да излизат от домовете си и да пазаруват без маски и изито определени им часови отрязъци.

Въпреки това, нашият премиер - „докторът по психология“ Бойко Борисов, е решил да пазни не толкова нас, колкото нашите пари от нас. Понеже не знаел кога ще свърши епидемията, не можел да раздава безвъзмездни помощи. Ами да беше попитал колегата си от Албания, който раздаде по 390 долара безвъзмездна помощ на всеки гражданин. Или премиера на Гърция Кириакос Мицотакис, който раздаде на калпак по 800 евро. За какво са ни пари, след като хо-

От стр. 3

В резултат на Втората световна война претенциите на американския елит за глобално доминиране получиха реално съдържание и ресурсно изпълнение, именно този резултат имат предвид американците, когато говорят за СВОЯТА „победа“ във Втората световна война.

Друго нещо е, че различията във възприемането на войната в паметта на народите са обусловени не само и не толкова от днешните информационни или политически битки. Така е, защото във всяка държава историческата памет има своите характеристики.

Втората световна война имаше различен ефект върху съдбите на разните народи. Така че в някои европейски страни съществуват и напълно обективни предпоставки, на нивото на масовото съзнание да се отхвърли нашето, руското виждане за събитията във Втората световна война. В областта на публичната политика това често се изразява в изискванията към Русия да следва определена „общоевропейска“ култура на паметта.

Ние, гражданите на Русия, имаме пълно право да вярваме, че образът на войната, съхранен в паметта ни, е верен, той се основава на колективния опит на десетки милиони хора, участвали във войната, оцелели във войната, загубили своите роднини и приятели по фронтите или в резултат на нацисткия геноцид.

Войната, разгърната през 1941

април, в Южния парк на София и на Витоша, се провежда учения по организирано посещение на парковете. От 27 април вече броят нарушенията на разхождащите се в осемте софийски парка. В провинцията отварянето на парковете бе оставено на преценката на местните власти. А с контрола за спазването на установения ред в парковете ще бъде натоварена полицията, която и без друго издъхва от преумора.

След като благодарение на коронавируса ни научаха да си мием ръцете, вече започнаха да ни обучават и как да се разхождаме из паркове и планини. Но, както винаги, Борисов се закани да забрани отново разходките, ако „материалът“ продължи да пренебрегва ограниченията, както направи за Цветница и Великден. Съдейки по гълупите, които скитосват по Булевард „Витоша“, пак ще има карантина и други забрани „до второ нареждане“! Какво ти разхлабена на мерките, каква ти отмяна на извънредното положение, шом при пълната блокада на Со-

фия по празниците, потокът от излизачи и влизачи автомобили не секна?! Ще рече, че в своята проповед за Рамазана, председателят на турското Управление на религиозните дела (Дианет) Али Ербаш е бил прав, откривайки корена на коронавируса в греховете и грешките на хората. („Джумхуриет“, 24.04.2020). Не са далеч от тази преценка и представителите на различните религии и вероизповедания в България.

Дали все пак самохвалствата на Борисов, че България е с рекордно ниска за Европа заразеност и смъртност от коронавируса, няма да послужат на ЕК като оправдание за оръзането на средствата по различните оперативни програми за подпомагане на страните членки от Източна Европа? Дали е случайно това, че ниската смъртност в билевард „Витоша“, пак ще има карантина и други забрани „до второ нареждане“! Какво ти разхлабена на мерките, каква ти отмяна на извънредното положение, шом при пълната блокада на Со-

На стр. 10

СВЕЩЕНАТА ВОЙНА ЗА РОДИНАТА И ЖИВОТА

В нощта на 8 срещу 9 май 1945 г. актът за безусловната капитулация на Германия е подписан от маршал Георгий Жуков и фелдмаршал Вилхелм Кейтел.

г. от нацистите срещу народите на Съветския съюз, имаше особен характер –

това беше война за унищожаване.

Нашите предци отговорно на смъртоносната заплаха с всенароден подвиг и ние с правото наричаме своята война срещу Германия – Великата отечествена война.

Точно поради това, когато в Европа или в Америка казват

или пишат, че Русия в рамките на „хибридната война“ иска да наложи на европейците своето разбиране, собствения си образ за войната – това, разбира се, е абсурдно. Би било наистина странно да изискваме от румънците и датчаните, от финландците или австрийците същото отношение към нашата война, към нашите жертви и към нашата победа. Техните предци са водили друга война.

Но ние няма да спрем да из-

искваме от тях зачитане на нашето право на собствен прочит на историята на войната и на Великата победа и уважение към нашата култура на възпоменанието за Втората световна война. Нашата култура на възпоменанието е част от нашия национален суверенитет.

Друго нещо са онези страни, които народи и днес, благодарение на съхранената историческа памет, се възприемат в Русия като наши съюзници в антифа-

шистката борба.

Ние почитаме нашите съюзници, братя по оръжие – китайци, американци, британци, поляци, французи...

В тази република е и България.

Въпреки, привидно общозвестният факт, че до 1944 г. българското правителство е съюзник на Германия, последвалите събития са много по-важни за руското общество. Българският народ е възприеман като съюзник на СССР в борбата срещу Германия, а не обратното. Веднага след нападението върху Съветския съюз от хитлеристка Германия, в България незабавно се формира антифашистка съпротива, започват борба партизанските отряди. Ние помним, че през 1944-1945 г. български войски заедно с Червената армия се сражаваха на територията на Унгария и Австрия, участваха в освобождението на Югославия. Три пъти Българската народна армия е отразена в поздравителните заповеди на Върховния главнокомандващ на СССР И. В. Сталин. За храброст и смелост в битките срещу нацистите стотици войници и офицери от българската армия са наградени със съветски ордени, десетки хиляди с медал „За победата над Германия във Великата отечествена война 1941-1945 г.“ Не случайно командирът на Първата българска армия генерал Владимир Стойчев е единственият чужденец, който участва в Парада на Победата на Червения площад в Москва през 1945 г.

Ние считаме победата над нацизма за наша обща победа.

ЗАД СЦЕНАРИЯ НА ПАНДЕМИЯТА КОВИД-19

От стр. 7

А в действителност битка на унищожение за власт, пари и удоволствия по законите на джунглата! Всеки е сам за себе си! Човек за човека е вълк! Изненадващо ли е, че американците, плащайки двойна цена, прибраха от летище в Китай платените вече медицински предпазни средства, предназначени за Франция, която по това време беше крайно нуждаеща се от тях! Или фактът, че в единния общ европейски дом, наречен Евросъюз, не са намерили, кой да помогне на бедстваща Италия, та се наложи „врага“ Русия и комунистическите Китай и Куба да спасяват изоставените от съюзниците италианци! Или извирашата огромна човешката сила на доброто в думите на Путин, когато каза: „За нас е важен животът на всеки

човек, във всяка точка на страната!“, докато Тръмп прагматично заявява: „В следващите две седмици ще бъде тежко – ще умират много хора (както стана и на практика - б.а.), но към Великден трябва да отворим страната, защото от глад ще умрат два пъти повече!“ Умират възрастните, бездомните, цветнокожите, нямашите медицински застраховки и пари за лечение! Нищо лично! Само бизнес.

И още едно „пандемично“ наблюдение! Висшите държавни чиновници и медицински шефе не прекъсват апелират към хората да си седят вкъщи, провокирайки и страхова невроза у населението, с единичната цел да избегнат катастрофалния сблъсък на пандемията с действителното състояние на българското здравеопазване! Заради неизпълнени законови изисквания и беззаберна непод-

готвеност на управляващите,

българите за броени седмици доброволно се лишават от република права и свобода.

Но не всички! Възрастните хора, убедени от предишната власт, че държавата се грижи за своите граждани, изпълняват указанията за самоизолация, докато младите, продукт на неолибералната свобода във всичко и навсякъде, не желаят да се самоогричават, нарушават правилата, подлагатки на риск цялото общество! Къде са знанията и възпитанието, получавани в училището и университетите, къде е самодисциплината и патриотизма, формирани преди десетилетия в БНА, къде е претрижа и авторитета на властта, изграждан с умни и балансиран решения в защита на гражданите! Няма ги! Житейската философия на няколко

поколения българи днес свежда до пари, самоизява и удоволствия!

През 1949 г., месеци след излизането на романа „1984“, изключителният Джордж Оруел споделя в едно интервю: „...почти цялата английска левица приема руския режим като „социалистически“, докато мъчливо осъзнава, че неговият дух и практика са съвсем различни от всичко, което се разбира под „социализъм“ в тази страна. Отпук възниква и един госта шизофреничен начин на мислене, при който думи като „демокрация“ могат да имат две несъвместими значения“. Най-ярко тази шизофрения в първите дни на българската демокрация се проявя в известна фраза на комуниста Петър Младенов: „По-добре е да дойдат танковете!“ Какво ли би написал през „2020“ Оруел, когато разбере, как в капиталистическа неолиберална и па-

зарна България, отявления и новозаполен антикомунист и „демократ“ Б. Борисов заплашва собствения си народ „с излизането по улиците на въоръжена с шмайзери армия“ и му предрича, че ще гори в ада, ако не слуша! В „историческо“ време СДС е коалиционен партньор, липса на млади защитници на Отецеството, вкарва в армията като новобранци стари „пушки-кремълскички“, а от екрана „бунтара“ Кошлуков, изпълняващ поддържаща роля при диктатора, показва среден пръст на онемялата публичка! Май, всичко си е по-старому, господа демократи, но като гротеска!

Жална картинка! Театър на абсурда и „флашмог“ на пост-истината!

Някой тихо се провиква: „Да живее България!“ Е, няма как да стане!

Колко му е от Брюксел да ршат, че заради „успехите“ на правителството в борбата с COVID-19, България изобщо не се нуждае от европейско подпомагане?!
Не по-малко любопитно, дори шокиращо, е признанието на губернатора на **Ню Йорк** **Андрю Куомо**: „С китайската забрана ние затворихме предната врата и това беше правилна стъпка. Оставихме обаче отворена задната врата“. Под „китайската забрана“ Куомо има предвид затваряне на САЩ за китайски граждани, а изрече „задната врата“ използва по адрес на Европа.

Както е известно, **Тръмп** наложи забрана за влизане в САЩ първо за гражданите на 26 европейски страни, а по-късно затръшна вратата и за гражданите на Великобритания. Именно в Обединеното кралство Великобритания и в Швеция, се провали теорията за „стагнация имунитет“, според която населението трябва да бъде оставено да се зарази с коронавирус, за да не се налагат ограничения при следващи епидемии. Към 29 април броят

на починалите от коронавируса във Великобритания достигна 21 678, а на 1 май те станаха 26 771 при 171 253 доказано заразени. Британските медии съобщиха, че се готвят промени в антикоронавирусната политика на правителството: щели да се тестват гражданите над 65 години, работещите в домовете за стари хора и тези, които не са заети в сектори, които не спадат към категорията критични.

Забравете розовите илюзии внушавани от нашите управляващи, че американските визи за български граждани ще паднат още през този мандат. Това е точно толкова „фейк“, колкото и уверенията, че ще ни приемат скоро в чакалнята на еврозоната. А защо не и в самата еврозона, след което ще бъдем засипани с милиарди евра? Това са блънувания на популисти от най-чиста проба. По-скоро ще останем без лекари, без медицински

сестри и болници, ако продължим да скитосваме безгрижно – без маски и без никакво уважение към строгите ограничения. За жалост, не сме сами в това безпаметно нехайство и беззаберие за собствения и чуждия живот. И в Русия е също така. Сайтът feldsher.ru, цитиран

от KM.RU. (23.04.2020), разказва, че на 8 април в реанимационното отделение на районната болница №2 на град Борисов, е починал фелдшерът от станцията за спешна и неотложна медицинска помощ **Василий Липилин**. Бил е само на 50 години, но изпаднал в тежко състояние и в последните няколко дни от своя живот бил включен към апарат за изкуствена вентилация на белите дробове. Предчувствайки своя край, на 31 март **Василий** оставил в своята фейсбук страница един трогателен и същевременно гневен пост в стихотворна форма. Заради актуалното му звучене с оглед на случващото се в България, публикуваме на руски език неговото предсмъртно послание, посветено на всички медици загинали без време в борбата с епидемията.

Я умер и лежу в мешке, лежу не в морге, не в могиле, пора бы мозг вам свой включить и просто быть к другим сердечней. Сидите дома, вашу мать, ео всех экранов вам талдычат. Но вам пловать, что там в мешках уже знийот останки чьи-то.

Чем чушь нести и рассуждать о том, как все мы тут не вечны, пора бы мозг вам свой включить и просто быть к другим сердечней. Сидите дома, вашу мать, ео всех экранов вам талдычат. Но вам пловать, что там в мешках уже знийот останки чьи-то.

Вам хочется гулять, болтать, с друзьями в клубах тусоваться, потом несётесь все комне, когда начнёте задыхаться. Когда проев и пролясав, вы времячье-тосократили. “СПАСИ МЕНЯ!” — шепнёте вы, но я уже вам не спаситель. Я умер, я лежу в мешке...

тояние и в последните няколко дни от своя живот бил включен към апарат за изкуствена вентилация на белите дробове. Предчувствайки своя край, на 31 март **Василий** оставил в своята фейсбук страница един трогателен и същевременно гневен пост в стихотворна форма. Заради актуалното му звучене с оглед на случващото се в България, публикуваме на руски език неговото предсмъртно послание, посветено на всички медици загинали без време в борбата с епидемията.

Напусна ни Никола Инджов

(30.09.1935 – 26.04.2020)

Отиде си един от емблематичните представители на обновителната българска поезия от средата на миналия век.

Роден в Бургас в семейство на бежанци от Беломорска Тракия, завършил средното си образование в Хасково, а икономика – във Варна, **Никола Инджов** специализира испански език в Хаванския университет.

Бил е дълги години на дипломатическа работа, заемал е обществени постове и различни длъжности в литературни и публични издания

Син на своето неспокойно време, той остави ярки следи в националната художествена литература. Още първите му поетични книги заявиха присъствието на ярък и оригинален талант. Майстор на словото, **Никола Инджов** посвети завидната си откривателска енергия на българската словесност. Естет, забележителен преводач и прозаик, той се изяви и като непоколебим публицист – на неговото блестящо перо дължим такива образци като „Пришкски към времето“, „Кубамар“, „Сантиментален мари“, „Всекидневно човечество“. В духовното си завещание **Никола Инджов** остави вълнуващи страници за съдбата на българските бежанци, за историята и настоящето на страни и народи, близки до сърцето му; в него четем заглавията на 16 поетични книги, 4 романа, 11 тома есеистика и публицистика, 7 сборника с преводи от испански, португалски, руски и сръбски. Гворби на **Никола Инджов** са преведени на над 20 езика, той е носител на редица наши и чуждестранни награди за литература.

Поклон пред светлата му памет!
СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ПИСАТЕЛИ

Отиде си **Никола Инджов** – още един от първомайсторите на българското Слово. Поет, есеист, романист, публицист, вдъхновен преводач от няколко езика, главен редактор на някои от най-сериозните литературни вестници и списания в България през последния половин век и фигура с ярка и достойна гражданска позиция. Повече от две десетилетия **Никола Инджов** беше в най-тесния естетико-художествен кръг на издателство „Захарий Стоянов“, както и председател на

Международната фондация „**Гео Милев**“. През тези години се появиха дузина оригинални негови лирически и белетристични творби, както и четири тома избрани произведения – „Поезия“ – 1 том, „Проза“ – 2 тома, „Публицистика“ – 3 тома, „Преводи“ – том 4.

В стотици срещи с читатели от цялата страна **Никола Инджов** разпръсваше светлината на българското слово и защитаваше категорично основите на българската национална идентичност, продължаваше традициите на високата литературна класика

истинският творец да бъде кръвно свързан със съдбата на своя народ.

Загубата на всеки един талант от ранга на **Никола Инджов** е невъзвратима и ни прави по-бедни духом и по-злочастни. Но неговото слово продължава да живее, книгите му ще продължават да се преиздават, а в новата история на българската литература неговото име ще свети с истинската светлина на таланта, добротелството и морално-извисената гражданска позиция.

Поклон пред неговата светла памет!

от издателство „Захарий Стоянов“,
Международна фондация „Гео Милев“
и Редакционния съвет на „Нова Зора“.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р.и.н. АКО СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р и ст. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
“Втора Зора” ЕООД
Печат “Нюзпринт”
София, ул. “Тинтяба” 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG6F
Примат се оригинал по стандарт 30 реда, 56 машинписан знак. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 24.04. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Слеghа

Неолибералната пропаганда успява чрез словесното означение и дискурс да измени представата за реалността. Това стана сравнително лесно, защото **умът на буржоазния човек е ленив**

и е толкова отдален на нещата и явленията от бита си. Само те го интересуват, само на тях държи и само с тях живее. Всичко, което не вижда, не чува и не пипа, не го интересува. Другото не го занимава. Неолибералната идеология го затвори в този бит и му внуши, че тук е идеалната му среда. Тук именно задоволеността от материални блага ще го прави щастлив и ще потъва в дебрите на удоволствията, консумацията, забавленията и преследването на личния успех. Неолибералната пропаганда и постмодернистката етика обявиха в абсолютна ценност егото, личното аз, грижата за себе си. Буржоазният човек още от зората на възникването си през Ренесанса живее с тази мисъл, но едва от средата на ХХ век тя за него е практически осъществена и се превърнала в етическа норма. Разцветът на високите технологии и на медийте осъществиха в голяма степен и труда му от големите усилия на миналото, гарантираха му известна сигурност в материално отношение, отвориха за очите му целия свят и го накараха да се почувства истински господар на живота. Атеизмът му бе оправдан. Буржоата вече наистина повярва, че той е по-силен и могъщ от Бога!

Студентските вълнения във Франция през 1968 г. не бяха представени като израз на класова борба, а като сблъсък на поколенията.

И че той, а не Бог създава заповедите, които хората са длъжни да спазват.
Но това е истина на думите и дискурса, не на същността. В хуманитарната и социално-политическата сфера не винаги „истината се потвърждава от опита“. Възможно е теоретичната обобщавка да се окаже повече валидна и достоверна от всеки практически опит. Особено ако опитът се отлага или бива забавен дотолкова, че да се забравят резултатите и доказателствата от предходния социален опит. Поради тази елементарна причина бе „доказано“, че класовата борба не съществува, защото нямало вече антагонистични класи и съловия; че

днес борбата е между Севера и Юга, между Европа и исляма, на демокрацията срещу тоталитаризма и тероризма. Обозначиха се други точки и линии на обществените противоречия и те били между „свойства“, „качествата“, „състояния“, а не между интересите и техните носители. В САЩ и Европа, които след Втората световна война станаха световните хегемони и най-богати, практически бяха премахнати бедността и гладът. Това действително намали рязко социалното напрежение, а с ликвидирането на левите партии настъпи и едно идеологическо спокойствие; то притъпи още повече класовата борба и я лиши от идейна аргу-

ментация и оправдание.
Дори студентските вълнения във Франция от 1968 г., които отбелязаха най-високата степен на социално-политическо напрежение в Западна Европа след Втората световна война, бяха представени като сблъсък между поколенията, а не като израз на класовата борба между буржоазията и пролетариата. След тези събития спря да се говори за „буржоазия“ и „пролетариат“, тъй като класите вече се били размили в различни социални групи, между които няма антагонистични противоречия, защото са без класово съзнание. Обществото е станало монолитно, а партиите изразяват поли-

тическите интереси не на класи, а на подобни групи. И това вече почти няма „мръсно производство“, както е било в зората на индустриалния капитализъм или че в богатите държави е изчезнало рязкото разделение по имуществен признак, поради това че дребната буржоазия, наричана днес „средна класа“ е по-богата от своята посестрица от преди век, а още по-малко защото липсва онзи пролетариат, който познаваме от революциите в началото на ХХ век и от съчиненията на Маркс и Енгелс, дава основание на неолибералната идеология, а и на социалистическата, да твърди, че различието на днешния капитализъм не отговаря на старите представи, идеи, термини. Защото били плод на предрасъдъци и те трябвало да бъдат изоставени, защото пречели да се усъвършенства сегашната социално-политическа и икономическа система и хората да живеят още по-спокойно и богато.

Ала не е достатъчно болният мозък да се самообявява за здрав, за да бъде такъв.

Още в своята знаменита книга „Осемнадесети броммер на Луи Бонапарт“ (1852) **Карл Маркс** ни предупреди, че „в своята трезва практичност буржоазното общество си създаде свои истински тълкуватели и глашатаи“, които са натоварени

на капитала

да вършат онова, за което стана дума по-горе. И че тези глашатаи говорят толкова силно, че заглушават всички останали говорещи. Но това не означава, че заглушените нямат право да говорят и да ги чуват.
Понеже дискурсът замени реалността, невъзможно е реалността да бъде обяснена с дискурса.

Дискурсът обаче не случайно настоява, че той казва истината. Но е време да разволичим заблудата, в която той ни вкарва.

Време е да изправим социалната мисъл с главата нагоре

и прогледнем отново истината на реалността, а не в неолибералния дискурс.

Можем да наричаме днешното общество постиндустриално, постмодернистко, пазарно, неолиберално и т.н., но то си е буржоазно-капиталистическо не само по название, но и по същност. То е такова, защото господстващата класа в него е буржоазията, а целта му е натрупването на капитал, а не утвърждаване на свобода, социално равенство, братство. Какъвто беше дискурсът на Френската буржоазна революция. Думите й трябваше да бъдат красиви и привлекателни, за да спечели масата и с нейна помощ да победи политически аристокрацията,

след като отдавна я бе победила икономически.

Формулата „свобода, равенство, братство“ бе твърде обща, обтекаема и лесна за разясняване и доказване. В нея имаше прекалено много възвишеност, мисъл, идеал, за да бъде единственото идеологическо оръжие на системата – особено в наше време, когато човекът стана прекалено практичен и конкретен. Тя бе примамлива много лакомото на интелигентията от социалистическите страни, а за население на Западна Европа и САЩ – твърде банална. А и то вече виждаше пустословие в нея. Нито свобода, нито равенството, а още по-малко братството им пълнеха stomасите и джобовете, а и изобщо не ги разтушаваха и забавляваха.

Все пак, в края на 80-те години на ХХ век, системата бе достатъчно изтощена от т. нар. „студена война“, тя изпитваше сериозни икономически проблеми и ако Съветският съюз и социализмът не бяха рухнали така лесно, щеше да се изправи пред непоносими изпитания. Огълваше се същността й, а и комунистическата пропаганда помагаше в някаква степен човечеството да види тази нейна същност.

Но се случи друго: реставрацията на капитализма в страните от социалистическия блок забави процеса на разложение, като осигури достатъч-

но алиби на капитализма да реши по-лесно възникналите проблеми и да отгони неизбежния си край. Понеже нямаше вече големия си противник, не му беше нужно да се показва такъв, какъвто искаше преди да го видят почитателите му в социалистическия блок. Но системата вече бе в продължителна икономическа криза и това й налагаше да отнеме онези социални придобивки, заради които в социалистическия блок хората въздишаха и ги хвалеха като „социалистически“. Това ставаше в съпътство на масирана идеологическа и пропагандна атака, която позволи почти безболезнено и бързо да се извърши трудната операция. Наложи се отново дискурсът да замени реалността. Без социалистическия блок онеправданите нямаша нито сила, нито куража да протестират, камо ли да се бунтуват.

Напомням тези факти, за да навляза в темата на моето изложение. Когато изследователят анализира някой факт или явление, той търси истината, а не се прехласва по думите, с които тя е прикривана.

3. Няма съмнение, че днес господстващата класа и у нас, и в Европа, а и в целия свят, е буржоазията. Началото на нейното абсолютно господство **Карл Маркс** в цитираната по-горе книга определя време-

Сатанинският дух на капитала

Панко АНЧЕВ

1. Неолибералните филозофски учения и идеологии съзнателно отдалечиха от истинското и вярно познание на днешното буржоазно-капиталистическо общество. Затова и реалната ни представа за ставащото в света днес е в най-добрия случай непълна, не съвсем точна и не отговаряща на действителността. А всъщност е дълбоко невярна. Невярна както във формулировката, така и в смисъла и същността на явленията, фактите, тенденциите и изобщието на цялостното състояние, в което днес се намираме.

Това се поддържа нарочно, за да се прикрие същността на господстващата днес социално-политическа система и се притулят законите и правила, по които тя функционира, развива се и устройва света. Според неолибералната пропаганда това не е от нейна полза и би могло да отвори очите на страдащите и те да разберат причините за своето страдание. Но понеже все пак не е възможно да се скрият пороците ѝ, се измислят различни оправдателни причини и се насочва вниманието на обществото и на цялото човечество към фактори, които по формален принцип или по това, че в момента са изведени напред и са направени видими, за да изглежда достоверно твърдението, че в тях е вината. А още по-добре е да се отклонява напълно общественото внимание от проблемите на деня. Най-важното е да се скрият социалните неравенства и войните между класите и съсловията. Виждаме днес какво вавилонско стълпотворение от идеи и идеологии се измисля, за да се докаже, че всичко онова, което в миналия век се е представяло за социално зло, днес е отстранено. И че повечето от днешните действащи фактори в управлението на човечеството и развитието на икономиката, са добри и загрижени хора.

Не е кой знае колко трудно това да става бързо и успешно, стига да притежаваш и управляваш средствата за масово осведомяване и да плащаш на услужливите пропагандисти и идеолози.

Днес, както никога преди, зна-

чението на средствата за осведомяване е огромно. Те са по-важни и от средствата за производство и развитието на технологиите. Повече от свободното движение на стоки, услуги, пари и хора!

За да се поддържа невярната представа за съвременния свят и социално-политическата и икономическа система, основана на неолиберални идеи и принципи, са създадени огромен брой пропагандни центрове с претенции за научно-изследователски институти и университети, фондации, международни организации, както и институти на гражданското общество и властта. Идеологията и пропагандата са се превърнали буквално

В индустрия, обезпечаваща сигурността на системата.

Трябва да се признае, че тези институти работят отлично и в пълен синхрон помежду си и съобразно целите и задачите, които са им поставени; че умеят да предугаждат надигашите се опасности пред системата и властта и бързо да отклонят вниманието, като насочат говоренето към по-несъществени проблеми.

Системата има отлични за-

щитни реакции, пази добре своя имунитет и реагира винаги изпреварващо срещу видими и невидими заплахи – дори и да са в зародиш. Тя е богата и може да си позволи да възнаграждава щедро своите идеологически гардове. А те от своя страна оправдават щедростта ѝ и надеждно я охраняват от посегателствата на враговете и противниците ѝ.

Това че тази индустрия успя основно да промени мисленето на цялото човечество и отношението му към въпросната систе-

ма, мене не ме изненадва. При такава масирана атака върху човешкото съзнание и особено след рухването на СССР и социализма, няма как резултатът да е друг. Но толкова бързо и лесно да се предаде лявата идеология и по същество да бъде обезличена и сломена левицата в почти всички държави, е удивително и загадъчно. Левицата услужливо се предаде (а може би продаде) на системата и ѝ служи усърдно. Това стана най-вече заради предателството на социалдемократията, която отрече марксизма като лява идеология и фактически разложи левите партии, като преди това ги обезличи и лиши от борческия и революционния им дух.

2.

Неолиберализмът успя да заблуди хората, че капитализмът (особено днешният!) е съвършена пазарна икономика, истинска и действена демокрация, свобода на словото и на придвижванията на пари, стоки и хора, равни възможности за всички за успех в живота. Според него слабостите на системата се дължат на отделни личности, правителства, държави; на остатъчното влияние на комунизма като натрупан вреден навик. Зато-

ва и отстраняването на тези слабости става лесно и бързо. Войните се представят като войни за демокрация и свобода срещу диктатури, религиозен фундаментализъм, врагове на прогреса. Най-голямата грижа на неолибералната идеология е да поддържа лицето на системата свежо, чисто, красиво.

Системата обаче все повече показва истинското си лице и истинския си облик. Зачестили те икономически кризи, рязкото спадане равнището на живота, увеличаващата се бедност, не-

ВЪЗПОМИНАНИЕ ЗА СНЕГА

Никола ИНДЖОВ

Валеше она сняг през март и през април валеше, и виното, и пепелта миришеха на сняг. И аз пътувах през нощта, и свец една гореше, когато стигнах умълчан последния ти праг.

Погребахме те сутринта във гробищата бели, виелицата угаси свецта, покри пръстта. И се огледахме сами, печално надживели сърцето ти, което бе единствено в света.

И твоето име се преля в далечно име: мама... Ти орис имаше на хляб, на сол, на светлинка. Сред мъртвите не си, но и сред живите те няма. В един четвъртък ти стоиш, четвъртък със дъга.

Четвъртъкът е твоят ден. Пазарските каруци нахлуват с патладжан и лук, със чер и ален грозд. И над прехрипнали петли, и над кобили куци дъга от вчерашния дъжд извила ясен мост.

Ах, колко есен е дошла! Какво голямо злато! Спокойствие и тишина, и вятър осветен! И ти приличаш на земя, възвърната от лято, и очарована стоиш, прозряла своя ден.

Това е нашата съдба във малките градчета. На себе си подобни там веднъж не сме били. Все има нещо по-добро от нашата несрета, и все за други времена душата ни боли.

Макар четвъртък със дъга денят ти и да беше, аз виждам угасени дни, последния ти праг. Валеше она сняг през март и през април валеше. И виното, и пепелта миришеха на сняг.

1963

възможността да се гарантират социалните права на гражданите показаха, че нещо не върви, че трудностите са непреодолими, а проблемите неразрешими.

Кризите са все по-дълбоки и все повече системни,

засягащи същността на икономическия модел и принцип на капитализма. Затова и става все по-трудно да се живее – и то навсякъде по света, а не само в бедните държави. Всички държави обедняват! С материалната бедност западат нравите, моралът, нравствеността, образованието, културата.

Обаче левицата в целия свят не забелязва това и се държи все по-неадекватно, не разбира (а може не иска да разбере) какво се случва, поради което не разпознава социалното зло, не знае как да се бори срещу него и изобщо не работи за преобразяването на света. Тя се държи като продължение на неолиберализма и по същество му служи охотно и сърцато. Нико-

га левите партии не са били толкова безпомощни! И как няма да са безпомощни, когато отдавна се продадоха на системата, за да ѝ бъдат в угода. Те са тези, които най-упорито повтарят, че днес няма класи и класова борба, че проблемите и конфликтите са на друго място. „Другото място“ са „джендър практиките“, екологията, глобалното затопляне, домашното насилие.

Днес никой не подлага на съмнение и не критикува системата от противна на неолиберализма позиция. Дори и левите анализатори, идеолози и политици. Понякога се изказва негативно отношение към отделни нейни слабости, недостатъци и пороци. По същество обаче е неприкосновена. Така тя не се компрометира и си остава такава, каквато желае да я знаят: единствена, незаменима и вечна, способна да се преобразява, усъвършенства и развива.

Ала не е!

На стр. 10